

Nekaj nepopisnega je zvenelo iz njenega glasu: strah, žalost, obup in razkošje — vse obenem. In še mileje je zaprosila:

„O jaz vas imam tako rada, tako nad vse rada, bodite tudi vi dobri meni! . . . O bodite pošteni . . . pošteni . . .“

On ni dal odgovora, a ustnice mu je obvel čuden usmev, ko je prisedel zopet k njej . . . —

(Dalje prihodnjič.)

Skrivnost.

Te tvoje ustne govore molčeče,
dehtečesladke bajke govore,
kot roža mlada, ko s temó šepeče,
ki v sinjih lasih črez vrtove gre.

Da z ognjem večnih zvezd te bodem ljubil,
skrivnosten prst zapisal je na nje,
da te bom ljubil in se bom izgubil,
ker v duši nosil tvoje bom ime.

Vladimir Levstik.

V cerkvi.

Aprlo Vanj se trudno je oko . . .
„Glej, duša mi je polna hrepenenja
in želj je v srcu celo mi nebo,
a pot je trnjev — in nikdar ne jenja . . .“

Da dvignil kdo bi z močno me rokó
in vedel me do solnčnega žarenja!
Hoditi sam — to je hudó, težkó
in vedno večja mera je trpljenja! . . .“

Vse tiho . . . Vzduh polní tajinstven mrak,
tišine svete ne kali korak —
in v križ popotnik je pogled uprl . . .

Skrivnostno se je razgorél oltar . . .
In videl glave zmučene je žar
in za trpljenjem je vstajenje vzrl . . .

Vojeslav Molè-Spitignjev.